

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE

Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesgerichtshof (Germania) la 30 august 2013 — Walter Jubin/easyJet Airline Co. Ltd

(Cauza C-475/13)

(2013/C 359/03)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesgerichtshof

Părțile din procedura principală

Reclamant: Walter Jubin

Pârâtă: easyJet Airline Co. Ltd

Întrebările preliminare

1. Compensația prevăzută de o legislație națională, care vizează rambursarea costurilor suplimentare de călătorie suportate în caz de anulare a unui zbor rezervat, poate fi scăzută din compensația prevăzută la articolul 7 din Regulamentul [nr. 261/2004] ⁽¹⁾ în cazul în care operatorul de transport aerian și-a îndeplinit obligațiile care îi revin potrivit articolului 8 alineatul (1) și articolului 9 alineatul (1) din același regulament?
2. În măsura în care deducerea este posibilă, ea se aplică și costurilor pentru redirectionare până la destinația finală a zborului?
3. În măsura în care deducerea este posibilă, operatorul de transport aerian o poate efectua mereu sau acest lucru depinde în ce măsură este permisă de legislația națională sau este apreciată ca fiind echitabilă de o instanță?
4. În măsura în care este determinată legislația națională sau instanța trebuie să pronunțe o decizie discreționară, dreptul la compensație prevăzut la articolul 7 din regulament

trebuie să acopere doar neplăcerile și pierderea de timp suferite de pasageri ca urmare a anulării zborului sau trebuie să acopere și daunele materiale suferite?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO L 46, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 12, p. 218).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Bundesgerichtshof (Germania) la 30 august 2013 — Heidemarie Retzlaff/easyJet Airline Co. Ltd

(Cauza C-476/13)

(2013/C 359/04)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesgerichtshof

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Heidemarie Retzlaff

Pârâtă: easyJet Airline Co. Ltd

Întrebările preliminare

1. Compensația prevăzută de o legislație națională, care vizează rambursarea costurilor suplimentare de călătorie suportate în caz de anulare a unui zbor rezervat, poate fi scăzută din compensația prevăzută la articolul 7 din Regulamentul [nr. 261/2004] ⁽¹⁾ în cazul în care operatorul de transport aerian și-a îndeplinit obligațiile care îi revin potrivit articolului 8 alineatul (1) și articolului 9 alineatul (1) din același regulament?

2. În măsura în care deducerea este posibilă, ea se aplică și costurilor pentru redirecționare până la destinația finală a zborului?
3. În măsura în care deducerea este posibilă, operatorul de transport aerian o poate efectua mereu sau acest lucru depinde în ce măsură este permisă de legislația națională sau este apreciată ca fiind echitabilă de o instanță?
4. În măsura în care este determinantă legislația națională sau instanța trebuie să pronunțe o decizie discreționară, dreptul la compensație prevăzut la articolul 7 din regulament trebuie să acopere doar neplăcerile și pierderea de timp suferite de pasageri ca urmare a anulării zborului sau trebuie să acopere și daunele materiale suferite?

(¹) Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO L 46, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 12, p. 218).

Acțiune introdusă la 20 septembrie 2013 — Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord/Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene

(Cauza C-507/13)

(2013/C 359/05)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamant: Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (reprezitanți: E. Jenkinson și S. Behzadi-Spencer, agenți, și K. Beal, QC)

Pârâți: Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene

Reclamantul solicită Curții:

- anularea articolului 94 alineatul (1) litera (g) și alineatul (2) și/sau a articolului 162 alineatele (1) și (3) din Directiva privind cerințele de capital (DCC) IV (¹);
- anularea articolului 450 alineatul (1) literele (d), (i) și/sau (j) și/sau a articolului 521 alineatul (2) din Regulamentul privind cerințele de capital (CC) (²);
- obligarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Regatul Unit solicită anularea unui anumit număr de prevederi din mai multe acte legislative ale Parlamentului European și Consiliului Uniunii Europene, în temeiul articolului 263 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (denumit în continuare „TFUE”). Acțiunea în anulare are ca obiect „Pachetul DCC IV”, care a intrat în vigoare la data de 17 iulie 2013. Pachetul constă în noua Directivă privind cerințele de capital, Directiva 2013/36/UE, și în noul Regulament privind cerințele de capital. Regatul Unit dorește să conteste doar următoarele prevederi din reglementările menționate, și anume:

- (i) articolul 94 alineatul (1) litera (g) și alineatul (2) și articolul 162 alineatele (1) și (3) din Directiva 2013/36/UE (denumită în continuare „Directiva DCC IV”), care a fost publicată în Jurnalul Oficial la 27 iunie 2013. Potrivit articolului 167, directiva a intrat în vigoare la 17 iulie 2013.
- (ii) articolul 450 alineatul (1) literele (d), (i) și (j) și articolul 521 alineatul (2) din Regulamentul privind cerințele de capital, și anume Regulamentul (UE) nr. 575/2013 (denumit în continuare „Regulamentul CC”). Regulamentul CC a fost publicat în Jurnalul Oficial la 27 iunie 2013, dar a intrat în vigoare la 28 iunie 2013, potrivit articolului 521 alineatul (1). În temeiul articolului 521 alineatul (2), acesta este aplicabil de la 1 ianuarie 2014.

Prin actele atacate, Parlamentul și Consiliul Uniunii Europene au adoptat mai multe măsuri referitoare la remunerația variabilă care poate fi plătită anumitor angajați din instituții (de exemplu din instituții de credit și din firme de investiții, astfel cum sunt definite la articolul 4 din Regulamentul CC). Mai precis, articolul 94 alineatul (1) litera (g) din Directiva DCC IV a stabilit o limită a remunerației variabile care poate fi plătită anumitor „persoane care își asumă un risc semnificativ”. Această limită este cunoscută în mod informal drept „plafonarea bonusurilor acordate bancherilor”. Mai mult, în temeiul articolului 94 alineatul (2) din Directiva DCC IV, legiuitorul Uniunii a atribuit Autorității bancare europene (denumită în continuare „ABE”), o agenție înființată în temeiul articolului 114 TFUE, sarcina de a stabili criteriile de identificare a „persoanelor care își asumă un risc semnificativ” în orice instituție și de a elabora orientări privind rata de actualizare care poate fi aplicată remunerațiilor variabile pe termen lung. După identificarea acestora, articolul 450 din Regulamentul CC impune instituțiilor să publice anumite detalii ale salariilor acestor persoane pentru a fi făcute publice.

Regatul Unit susține că prevederile atacate trebuie anulate pentru următoarele motive:

- (i) prevederile atacate nu au un temei juridic adecvat în tratat;
- (ii) prevederile atacate sunt disproporționate și/sau nu respectă principiul subsidiarității;